

Arrest

nr. 196 068 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op 10 juni 1985 in Deh Bala, in het Haskamina district van de provincie Nangarhar en dat u de Afghaanse nationaliteit heeft. U behoort tot de Pashtoen en hangt het soennitische geloof aan. U woonde in Deh Bala tot december 2007, waarna u verhuisde naar Jalalabad.

Van 20 april 2009 tot 15 september 2009 werkte u voor een bouwbedrijf in Jalalabad. Daarna wilde u voor het leger gaan werken maar uw vader was hier geen voorstander van. Vervolgens probeerde u het

land te verlaten met een paspoort, maar dit werd aan de Iraans-Turkse grens in beslag genomen door Koerden en u werd teruggestuurd.

Op 15 januari 2010 bent u in Jalalabad gehuwd met uw nicht A. S. (...). Uw zonen werden in 2011 en 2014 in Kabul geboren.

Van 22 januari 2011 tot 30 januari 2012 werkte u na een tweedaagse cursus als alfabetiseringsleerkracht bij het Afghaanse leger in Zabul. Van 25 februari 2012 tot 22 januari 2013 werkte u als alfabetiseringsleerkracht voor de Afghaanse politie in Helmand. Daarna werkte u als chauffeur van 1 februari 2013 tot 1 september 2015 voor I. Q. (...), een politiek analist gebaseerd in Kabul. U woonde bij hem in en werkte er, terwijl u in 2014-2015 ook twee jaar halftijds studeerde aan een privé universiteit van Kabul. Tijdens deze job ontving u meerdere telefonische bedreigingen van de taliban en van IS (Daesh) dat u de job moest verlaten of ze zouden u doden.

In 2014 kwam ook uw gezin in Kabul wonen omdat het niet veilig meer voor hen was in Jalalabad. Uw echtgenote en zonen gingen bij uw schoonfamilie wonen, maar u zag ze maar twee keer in een periode van anderhalf jaar, telkens in de nacht, waarna u direct weer vertrok. Omtrent augustus 2015 kreeg u vier keer dreig telefoons van mensen van de "taliban daesh" die u bedreigden omwille van uw job. In september 2015 liet u aan uw schoonvader weten dat u het land wilde verlaten omdat uw problemen steeds groter werden. Hij organiseerde dan een smokkelaar en op 2 oktober 2015 bent u naar België gereisd met uw schoonzus/nicht P. S. (...) (O.V.(...)) en uw schoonbroer/neef S. H.(...) (O.V. (...)). U reisde illegaal overland via Pakistan, Iran, Turkije naar Europa tot in België, waar u asiel vroeg op 24 december 2015.

Uw echtgenote en kinderen verblijven nu nog in Kabul. Zij zouden na uw vertrek door de "taliban Daesh" zijn bedreigd omdat ze naar u op zoek waren. Uw ouders, twee zussen en twee broers verblijven in Jalalabad.

U vreest bij terugkeer naar Kabul het slachtoffer te worden van de wraak van de "taliban Daesh" voor uw werk bij de overheid. U vreest ook dat uw gezin in uw afwezigheid met de dood wordt bedreigd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: een taskera (afgegeven in Dawlat Khail met nummer X), werkattesten voor ANSF en E. Q. (...), een middelbare schoolattest, een inschrijvingsformulier voor het leger, een inschrijvingsbewijs voor de medische school, een attest van de medische faculteit en een attest van Hamraaz.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel omdat het vaststelt dat uw verklaringen niet coherent, tegenstrijdig, vaag en onsamenvattend zijn waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

In de eerste plaats zijn uw verklaringen op een aantal punten vaag, ongeloofwaardig en zelfs tegenstrijdig.

Zo kan het CGVS geen geloof hechten aan uw job als chauffeur van I. Q. (...). U beweert dat u gedurende 2 jaar officieel chauffeur was voor een publiek figuur maar verklaart verrassend genoeg dat deze niet van u verwachtte dat u een rijbewijs had. Voor iemand die een veiligheidsteam in dienst had lijkt dit van weinig voorzichtigheid te getuigen. Voorts kan u maar weinig vertellen over deze job. U weet met name niets te vertellen over de politieke overtuigingen van Q. (...). (CGVS 1, p. 10). Hoewel u misschien niet aanwezig was tijdens zijn meetings, is het niet onredelijk te verwachten dat u minstens een idee heeft van waar uw politiek actieve werkgever voor staat, zeker in Afghaanse context. Ondanks een groot aantal vragen van het CGVS over wie hij was, wat hij deed, over zijn privé-leven en over zijn professionele gang van zaken kan u nooit op overtuigende wijze antwoord geven. U weet enkel aan te geven dat hij advies uitdeelt. Verder weet u dat er andere chauffeurs waren, maar kan u niet zeggen hoe ze heetten. U kent zelfs geen deel meer van de nummerplaat van de auto die u moest besturen. Verder weet u niet exact te vertellen wat zijn werkadres was. Dat u een aantal straten in Kabul kan beschrijven zegt op zich niets over uw werk. Gevraagd naar meer persoonlijke weetjes over Q. (...) kan u slechts met enige onzekerheid enkele familieleden opsommen, hetgeen u echter net zo goed van buiten kan hebben geleerd. U kan niet overtuigend aantonen dat u de man dagelijks rondreed, bezig zag en hoorde en wellicht ook instructies van hem ontving. U weet als anekdote slechts te melden dat hij weleens naar een wisselkantoor ging, maar weet niet wat hier zo bijzonder aan is. Dit kan bezwarend als erg verhelderende informatie worden beschouwd. Verder weet u weinig te zeggen over het zagezegde werkattest afkomstig van Q. (...). Q. (...) zou geweten hebben van uw probleem; nochtans is de beweerdte reden vertrek in de (erg korte) brief buitengewoon vaag: "persoonlijke en veiligheidsredenen" (zie vertaling in het dossier). Echter volgens uw verklaringen zouden

Daesh/taliban u hebben getelefoneerd en precieze informatie over u hebben, en u hebben aangemaand om te job te verlaten. Als dat echt zo was kan men verwachten dat Q. (...) de eerste zou zijn die hierover toelichting kan verschaffen, hetgeen hij echter nalaat hoewel het attest duidelijk werd opgemaakt met het oog op gebruik voor de asielineanties (gedateerd 16 maart 2016, dus na uw asielaanvraag). Met andere woorden, er kan maar weinig geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit document en diens inhoud. Aangezien u evenmin een klacht heeft neergelegd bij de autoriteiten, heeft u het CGVS er niet van weten te overtuigen dat u effectief werd bedreigd door deze job. Dit vermoeden wordt versterkt doordat u geen idee heeft of de andere chauffeur en de veiligheidsmensen van Q. (...) ook werden bedreigd (CGVS 2, p. 7, 12, CGVS 1, pp. 10-11). Dat u niet bij de veiligheidsbriefing aanwezig was en zelf niets mocht weten over veiligheidsmaatregelen is volkomen ongeloofwaardig, immers als chauffeur zou u zich minstens voor een aantal aspecten van de veiligheid aan de afspraken van het team moeten houden. Overigens blijkt u zomaar iets te antwoorden als het CGVS de vraag stelt naar bedreigingen van Q. (...) zelf. Eerst zegt u "hij heeft zelf ook problemen natuurlijk (...)". Gevraagd naar dewelke zegt u "Hij zou ook problemen hebben". Dat is al iets minder overtuigend. Verder gevraagd naar specifieke info verklaart u vervolgens dat hij in de periode dat u voor hem werkte hij geen bedreiging heeft ontvangen, dat u het niet weet of hij bedreigd werd en wat er verder met hem gebeurd is. Dergelijke opeenvolging van gratuite beweringen zijn duidelijke indicaties dat u feiten verzint en hier wellicht niet eens werkte. Overigens verwijst u bij de vrees die met deze job gepaard zou zijn gegaan naar bomaanslagen tijdens de verkiezingen, waarvan u vreesde zelf slachtoffer te kunnen worden. Op zich is dat niet voldoende om voor het vluchtelingenstatuut in aanmerking te kunnen komen.

Daarbij is het vooral bevreemdend dat u gevlucht bent voor telefonische bedreigingen waarvan u de bron niet eens kent (CGVS 1, p. 15-17 "Wij zijn van Daesh en de taliban"). Doorheen beide gehoren gebruikt u taliban, Daesh en "taliban Daesh" door elkaar heen. Gezien de heel verschillende aard van deze twee organisaties, kan er geen geloof worden gehecht aan de echtheid van deze bedreiging. Het lijkt er eerder op dat u ze wil uitvergroten, waardoor ze evenwel juist minder geloofwaardig wordt. Hiermee geconfronteerd blijft u even vaag. U zou tot zeker 4 keer toe bedreigd zijn, zowel om de job te verlaten als om "hen" te vervoegen, en daarbij werd bijkomend ook uw gezin met de dood bedreigd. Echter achtereenvolgens beweert u dat u werd gebeld door de Daesh commandant van Haska Mina, A. K. (...), en bij het hernemen van uw problemen in Afghanistan op het einde van het gehoor zegt u toch dat u bedreigd werd door de taliban (p. 17). Kortom, dat u niet duidelijk kan aangeven wie het op u zou hebben gemunt breekt de geloofwaardigheid van uw vrees fundamenteel af. Daarnaast is het weinig overtuigend dat deze mensen u zowel zouden willen rekruteren als vermoorden.

Ook uw verklaringen over de vermeende dreiging tegen u en uw gezin zijn weinig aannemelijk. U beweert tijdens het eerste gehoor van het CGVS dat zij na het eerste interview (van de DVZ) aan de deur van uw schoonvader kwamen aanbellen om u te zoeken, dat uw zoontje opendeed en dat ze daarna verdwenen. Tijdens het tweede gehoor van het CGVS beweert u dat de taliban langskwam maar dat ze niet weten dat het uw kinderen waren die er wonen. Als ze zoals u zelf zeggen zo een sterk veiligheidssysteem hebben (CGVS 2, p. 4) is het voor deze organisatie een kleinigheid om dit mits enige observatie en rondvragen te weten te komen. Verder gevraagd naar uw reactie op de vermeende bedreiging van uw gezin verklaart u plots dat u hen gezegd heeft dat ze bij uw neef moesten gaan wonen elders in Kabul. Geconfronteerd met de vaststelling dat u dit eerder nooit vermeldde, ook niet toen het CGVS expliciet vroeg naar hoe het met hen ging (CGVS 2, p. 2) en of ze nog andere adressen hadden in Kabul, beweert u dat het maar een bezoek van een tijdje was. Dit blijken bij nader inzien 2 maand te zijn (CGVS 2, p. 5). Dat u het niet de moeite vond om direct melding te maken van een verhuis van twee maand van uw gezin op het moment dat het CGVS uitdrukkelijk peilt naar hun welzijn, wijst er sterk op dat dit een naderhand verzonnen feit is. Ook hier lijkt u gaandeweg uw relaas aan te passen naar gelang van de vragen die het CGVS u stelt, hetgeen uw geloofwaardigheid sterk aantast. Voor wat betreft uw bewering dat uw achtervolgers over een sterk veiligheidssysteem zouden beschikken moet het CGVS nog opmerken dat als dit het geval was, ze dan allang zouden weten dat u niet (meer) voor Q. (...) werkt waardoor hun probleem met u eigenlijk is opgeheven. Gevraagd naar details van wie deze mensen die u bellen eigenlijk zijn, specificeert u dat het niet de gewone taliban zijn, maar de "Daesh taliban" (CGVS 2, pp. 4-5). De benaming van deze groep wordt niet teruggevonden in de recente literatuur over Afghanistan, noch brengt u stukken aan waaruit het bestaan van zulke organisatie zou blijken. Uw uitermate vage en algemene beschrijving van uw vermeende achtervolgers versterkt het vermoeden dat u uw vermeende vrees dermate overdrijft dat ze ongeloofwaardig wordt.

Verder heeft het CGVS bedenkingen bij de juistheid van een aantal data in uw verhaal. Zo geeft u aan dat uw geboortedatum 10 juni 1985 is. In de Afghaanse kalender komt dit overeen met 20 jawza (derde maand) 1364. Echter volgens uw taskera heeft u op 1385/12/28 (of in de Gregoriaanse kalender 19 maart 2007) de leeftijd van 20 jaar. Dit betekent dat uw geboortedatum volgens de taskera uw

geboortjaar 1987 en niet 1985 zou moeten zijn. Zelf maakt u melding van een verschil van een paar maanden, echter een verschil van 2 jaar roept meer vragen op over het bestaan van andere identiteitsdocumenten. Echter u legt bijvoorbeeld geen paspoort, noch een rijbewijs voor. Verder zou u uw middelbaar hebben afgemaakt in 1387 aan de Haska Mina middelbare school volgens uw inschrijvingsattest bij de kadetschool. Echter 1387 loopt in Gregoriaanse kalender van 20 maart 2008 tot 20 maart 2009 en uzelf beweerde al in 2007 naar Jalalabad te zijn verhuisd (Verklaring DVZ). Verder kan u ook uw vertrekdatum niet in de Afghaanse kalender aangeven, wat heel bevreemdend is gezien het belang van dat specifieke moment. Dat u dit enkel in de Westerse kalender kan aangeven als 2 oktober 2015 (zie gehoorverslag CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 10), is een sterke indicatie dat dit een verzonnen datum is die u van buiten heeft geleerd. Overigens beweert u dat u heeft samen gereisd met uw neef en nicht, echter uw neef geeft duidelijk aan dat hij op 2 november 2015 uit zijn land is vertrokken (zie gehoorverslag in bijlage, pp. 4-5). Aangezien u uw reis op geen enkele manier attesteert, staan uw reisweg en uw reismoment dus allesbehalve vast.

Voor wat betreft uw jobs als leerkracht bij het leger en de politie merkt het CGVS op dat u hier in 2013 al vrijwillig mee gestopt was. U bleef altijd in de basis en nam geen deel aan operaties. U zou dreig telefoons hebben ontvangen maar u legt hierover geen bewijs voor zoals een klacht. Het is anno 2017 ook weinig waarschijnlijk dat de taliban/Daesh u nu nog steeds zouden zoeken omwille van uw werk daar vier jaar geleden. U hebt zelfs niet aannemelijk gemaakt dat de taliban zelfs op de hoogte zou zijn van uw tewerkstelling in Zabul en Helmand. Aanvullend wijst het CGVS er op dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012, zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Voor wat betreft uw beweerde job bij Q. (...) heeft u het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u dit effectief heeft gedaan, laat staan dat er hierdoor problemen heeft ondervonden van de kant van gewapende opstandelingen. Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen omwille van uw werk in Zabul, Helmand en Kabul. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont uw identiteit aan (met voorbehoud van bovenstaande bemerkingen over uw beweerde geboortedatum) maar deze wordt niet betwist door het CGVS. Uw schoolrapport, de certificaten van waardering en uw diploma leerkracht tonen uw opleiding en tewerkstelling aan maar deze wordt door het CGVS niet in twijfel getrokken. De bevestigingsbrief van Q. (...) kan niet als bewijs aanvaard worden omdat deze enkel op heel algemene bevestigt wat u beweert, terwijl u beweert dat hij zelfs getuige was van de vierde dreig telefoon. Daar hij achteraf werd verkregen vertoont deze een gesolliciteerd karakter. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Voor wat betreft uw studieattest moet het CGVS opmerken dat het niet overtuigd is van deze studies. Immers uw verklaringen voor wat betreft de lessen zijn te tegenstrijdig: u geeft immers duidelijk aan dat u dag en nacht beschikbaar moest zijn voor uw werkgever (CGVS 2, p. 8). Pas als het CGVS erop wijst dat u dan bezwaarlijk student kan zijn beweert u dat u naar de lessen kon overslaan door een akkoord tussen de directeur en I.Q. (...). Overigens is het wel erg bevreemdend dat u als farmaciestudent het liefst de vakken Engels en Computer volgde (CGVS 2, p. 9). Ook uw andere verklaringen met betrekking tot uw studie, lessen, vakken en diploma zijn opvallend vaag. Bijkomend legt u geen enkel document over uw bewering dat uw neven een ooms overheidsjobs hadden in het leger werden vermoord of zijn verdwenen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Ten slotte geeft u blijk van een eerder selectieve medewerking aan de procedure. Al in het begin van het eerste gehoor wil u een eenvoudige vraag als over de datum in de Afgaanse kalender niet beantwoorden door volledig naast te kwestie te reageren: "Ik weet niet eens wat ik gisteren at, heb last van stress van familie" (gehoor CGVS 1, dd. 28.11.2016, p. 4). Ook tijdens het tweede gehoor haalt u medische problemen aan als het CGVS kritische vragen stelt over de bron van uw bedreiging (gehoor CGVS 2, dd. 16.01.2017, p. 5). Echter deze medische problematiek blijkt volgens de door u neergelegde attesten te handelen over allergieën en luchtwegproblemen, die dus niets kunnen verklaren over eventuele geheugenproblemen. Tijdens het tweede gehoor kan u evenmin een volledige lijst geven van de vakken die u aan de universiteit zou hebben gevolgd terwijl dat op dat moment nauwelijks twee jaar geleden was (CGVS 2, p. 9). Nochtans beweert u dat u voor alle examens geslaagd bent, het is dan ook niet onredelijk dat u meer zou kunnen vertellen over een diploma die u rechten geeft om het beroep van apotheker uit te oefenen zoals u zelf beweert (CGVS 2, p. 10). Echter opnieuw ontwijkt u de vraag door te verwijzen naar stress en een verzwakt geheugen. Deze uitleg kan wellicht aanvaard worden als het gaat over details, maar niet over algemene kwesties die zich over een langere termijn uitstrekken. Uw bewering dat zelfs dokters de samenstelling van paracetamol niet zouden kennen in Afghanistan is overigens een karikaturale uitspraak die de geloofwaardigheid van uw academisch parcours bezwaarlijk versterkt. Kortom uw ontwijkende en overdreven uitspraken breken uw algemene geloofwaardigheid verder af.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld, gezien u beweert er sinds 2013 te hebben gewerkt en uw familie er in 2014 heen te hebben laten komen. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het

conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw oorspronkelijke herkomst uit Nangarhar en uw verklaring in die stad te hebben gewoond alvorens u naar Kabul verhuisde, beoordeelt het CGVS, in casu ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de fact- in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze

regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten

. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/5 en 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), merkt de Raad op dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop ook deze richtlijn effectief in Belgisch recht werd omgezet. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Met betrekking tot de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar werk als chauffeur van I. Q., werpt verzoekende partij op dat zij zich als werknemer van deze hooggeplaatste politieke figuur altijd zeer discreet en zelfs achterdochtig heeft moeten opstellen. De informatie waarover zij als medewerker beschikte omtrent persoonlijke gegevens van haar werkgever, zijn activiteiten en gewoonten, enzovoort, mocht uiteraard onder geen beding worden gelekt naar personen buiten de organisatie. Dit werd haar ook door haar werkgever I. Q. met zoveel woorden duidelijk gemaakt. Deze achterdocht werd bovendien nog vergroot na de aanslag op de Amerikaanse Universiteit in Kabul in augustus 2016 (zie bijlage 2 van het verzoekschrift), nu de dochters van I. Q. op deze universiteit studeren. Sindsdien vonden er nog verschillende aanslagen plaats in de buurt van de Amerikaanse Universiteit (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). I. Q. en zijn medewerkers zijn dan ook begrijpelijk zeer bang dat persoonlijke informatie over hem of zijn gezin aan de buitenwereld zou worden prijs gegeven zodat zij een makkelijk doelwit worden voor aanslagen. De soms ontwijkende houding van verzoekende partij ten aanzien van sommige vragen met betrekking tot I. Q. zijn dan ook in dit licht te zien. Verzoekende partij stelt dat een dergelijke houding door UNHCR in hun richtlijnen omtrent geloofwaardigheidsanalyse wordt aanvaard (zie bijlage 4 van het verzoekschrift). Thans is verzoekende partij ervan overtuigd dat het noodzakelijk is haar achterdocht opzij te zetten en alle informatie omtrent I. Q. waarover zij beschikt aan de Raad voor te leggen, om de Raad zo te overtuigen van de realiteit van haar tewerkstelling aldaar. Vervolgens legt verzoekende partij in haar verzoekschrift bijkomende verklaringen af aangaande haar werk voor I. Q..

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat haar ontwijkende antwoorden te wijten zijn aan haar loyaliteit ten aanzien van haar werkgever en dat zij uit angst om haar werkgever en diens gezin in de problemen te brengen op het Commissariaat-generaal niet veel informatie heeft gegeven over I. Q., wijst de Raad er echter op dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, is verbonden. De asielaanvraag op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een asielaanvraag in vertrouwen. De Raad merkt op dat verzoekende partij omwille van een gebrek aan vertrouwen in de Belgische asielinstanties vrijwel geen details heeft willen verstrekken omtrent haar werkgever. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat verzoekende partij nochtans uitdrukkelijk werd gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure (zie gehoorverslag CGVS d.d. 16/01/2017, p. 2 (zie bijlage 1 van de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 6))). De Raad benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). De Raad is dan ook van mening dat de door verzoekende partij ingeroepen "angst" haar vage en ontwijkende antwoorden op vragen naar de activiteiten, politieke overtuiging, manier van werken van I. Q. niet kan verschonen. Daarenboven kan verzoekende partij niet bijgetreden worden waar deze van mening is dat dit slechts vragen naar "details" betreffen. Immers maken de werkzaamheden van verzoekende partij voor I. Q. evenals de bedreigingen omwille van deze werkzaamheden de kern uit van haar asielrelaas en betreffen het aldus geenszins details, zoals verzoekende partij onterecht voorhoudt.

Een asielzoeker heeft bovendien de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoekende partij nu in haar verzoekschrift bijkomende verklaringen aflegt met betrekking tot haar werkgever doet dan ook geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tijdens haar gehoren voor het Commissariaat-generaal naast haar *quasi* onwetendheid met betrekking tot persoonlijke weetjes van zijn werkgever ook niet kon verduidelijken welke politieke strekking zijn werkgever vertegenwoordigde, noch wat zijn werkadres was. Verder was verzoekende partij ook totaal onwetend in verband met zijn collega-chauffeurs. Zo kon hij geen namen verschaffen van andere chauffeurs, was hij niet op de hoogte of de andere chauffeurs of veiligheidsmensen van I. Q. ook werden bedreigd, noch van de veiligheidsmaatregelen die eventueel werden genomen. De Raad is dan ook van mening dat waar verzoekende partij thans bijkomende verklaringen aflegt omtrent de persoon van I. Q., diens politieke activiteiten en haar eigen werkzaamheden voor deze man dit loutere *post-factum* verklaringen betreffen welke niet bij machte zijn de vaststellingen van de bestreden beslissing te verschonen of te verklaren. Verzoekende partij kan deze informatie intussen immers via opzoekingen verkregen hebben.

Bovendien stelt de Raad vast dat bepaalde bijkomende verklaringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met haar eerdere verklaringen. Verzoekende partij maakte immers nooit eerder melding van het feit dat I. Q. haar vroeg studenten te rekruteren voor Z. R., noch van het feit dat zij omwille van het campagne voeren voor Z. R. veiligheidsrisico's liep, hetgeen zij wel beweert in haar bijkomende verklaringen. Los van de vaststelling dat verzoekende partij dit eerder geheel onvermeld liet, vallen deze bijkomende verklaringen ook allesbehalve te rijmen met haar eerdere bewering zelf niet politiek actief te zijn (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/03/2016, vraag 3; gehoorverslag CGVS d.d. 28/11/2016, p. 13).

2.2.6.1. Waar verwerende partij het bevreemdend acht dat verzoekende partij gevlucht is voor telefonische bedreigingen waarvan zij de bron niet eens kent, oppert verzoekende partij dat zij verklaard heeft dat de telefonische bedreigingen initieel anoniem waren doch dat de beller zich naderhand identificeerde als A. K., commandant van Daesh in het district Haska Mina waarvan zij afkomstig is. Verzoekende partij heeft doorheen haar gehoren consequent verklaard dat de bedreigingen afkomstig waren van Daesh. Waar zij tijdens haar gehoren spreekt over de taliban, gebruikte zij deze term ofwel als algemene verzamelterm voor de gewapende oppositiegroeperingen in Afghanistan ofwel in het kader van de bedreigingen die zij eerder ontving omwille van haar werk als alfabetiseringsleerkracht van 2011 tot 2013 en dus voor de opkomst van Daesh/IS in Afghanistan.

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat verzoekende partij doorheen beide gehoren taliban, Daesh en "taliban Daesh" door elkaar heen gebruikt. Zo verklaarde zij tijdens haar eerste gehoor het volgende: *"Ik was bij I. Q. toen taliban belde en zei dat ik job moest verlaten, een week later belden ze weer, waarom heb je job niet verlaten, ik vroeg wie ben je, ze zeiden , het antwoordt was wij zijn van Daesh en taliban"* (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 28/11/2016, p. 16). Verwerende partij merkt in dit verband terecht op dat gezien de heel verschillende aard van deze twee organisaties er geen geloof gehecht kan worden aan de echtheid van deze bedreiging en dat het er eerder op lijkt dat verzoekende partij ze wil uitvergrooten. Later tijdens haar gehoor verklaart zij dat zij gebeld werd door de Daesh commandant van Haska Mina, A. K., om vervolgens bij het hernemen van haar problemen in Afghanistan op het einde van haar eerste gehoor dan toch te stellen dat zij bedreigd werd door de taliban (gehoorverslag CGVS d.d. 28/11/2016, p. 16 en 17). Gelet op voorgaande vaststellingen, kan verzoekende partij dan ook geenszins worden bijgetreden in haar betoog dat zij doorheen haar gehoren consequent verklaart dat de bedreigingen afkomstig waren van Daesh. De vaststelling dat verzoekende partij niet duidelijk kan aangeven wie het op haar zou hebben gemunt doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees.

2.2.7.1. Verder benadrukt verzoekende partij dat haar vader reeds in 2008 benaderd werd door de taliban die op de hoogte was van haar sollicitatie voor officier bij het Afghaanse leger. Haar poging in 2009 Afghanistan te ontvluchten, strandde aan de Iraans-Turkse grens. Van januari 2011 tot januari 2013 werkte verzoekende partij als alfabetiseringsleerkracht, hetgeen door verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken. Verzoekende partij ontving omwille van deze tewerkstelling verschillende bedreigingen. Verzoekende partij werpt op dat verwerende partij zich dienaangaande beperkt tot de stelling dat zij geen bewijs hiervan voorlegt "zoals een klacht", hetgeen echter geenszins voldoende is om de realiteit van deze bedreigingen te weerleggen. Nu verwerende partij nergens verder ingaat op deze verklaringen moet worden aangenomen dat zij door verwerende partij geloofwaardig worden geacht. Het is duidelijk dat de hierboven geschetste feiten eerdere vervolging uitmaken in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, welke een omkering van de bewijslast inhoudt. Volgens verzoekende partij zijn er goede redenen om aan te nemen dat vervolging of ernstige schade zich wél zal voordoen nu verzoekende partij verschillende "*high profile*" beroepen uitoefende: (1) haar werk voor I. Q. en (2) haar werk als alfabetiseringsleerkracht. Verzoekende partij verwijst dienaangaande nog naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* d.d. 19 april 2016 (bijlage 6 van het verzoekschrift) waaruit blijkt dat niet alleen actieve personeelsleden van de Afghaanse veiligheidsdiensten worden geviséerd, maar ook ex-personeelsleden, dit omwille van hun (gepercipieerde) blijvende steun voor de overheid.

2.2.7.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat het weerlegbaar vermoeden van artikel 48/7 pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de wet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald.

De Raad wenst er vooreerst op te wijzen dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van vaststellingen in de bestreden beslissing tot de conclusie is gekomen dat verzoekende partij er niet in slaagde haar werkzaamheden voor I. Q. en de bedreigingen ten gevolge van deze werkzaamheden aannemelijk te maken gezien de vage, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die zij in dit verband aflegde, zodat verzoekende partij zich aangaande deze problematiek niet dienstig kan beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft haar jobs als leerkracht bij het leger en de politie wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat (1) verzoekende partij hier in 2013 al vrijwillig mee gestopt was; (2) verzoekende partij altijd in de basis bleef en niet deelnam aan operaties; (3) verzoekende partij de bedreigingen niet kan staven aan de hand van bewijsstukken; (4) het *anno* 2017 ook weinig waarschijnlijk is dat de taliban/Daesh verzoekende partij nog steeds zouden zoeken omwille van haar werk daar vier jaar geleden; en (5) uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Verwerende partij wijst er tevens op dat er evenmin concrete aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geviséerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards'. De informatie

waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 1). Gelet op het voormelde vaststellingen meent de Raad dan ook dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat dergelijke feiten, voor zover er al geloof aan kan worden gehecht, zich niet meer opnieuw zullen voordoen.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* d.d. 19 april 2016 waaruit blijkt dat niet alleen actieve personeelsleden van Afghaanse veiligheidsdiensten, maar ook ex-personeelsleden een risicoprofiel hebben, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie, risicoprofielen en de algemene situatie in het land van herkomst teneinde aan te tonen dat zij op heden en bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviséerd ingevolge haar voormalige werkzaamheden als analfabetiseringsleerkracht en – voor zover hieraan al geloof kan worden gehecht, *quod non* – haar werkzaamheden voor I. Q.. Dit risico dient verzoekende partij *in concreto* aan te tonen, alwaar zij in gebreke blijft gezien de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of andere gebieden buiten hun controle niet actueel is daar het EASO rapport dateert van december 2012 en het EHRM arrest van 9 april 2013, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er zich toe beperkt op een algemene wijze kritiek te uiten over de actualiteit van de door het CGVS gehanteerde informatie maar zelf geen informatie bijbrengt die aantoonst dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert niet correct of niet langer actueel zou zijn.

2.2.9. Waar verzoekende partij van mening is dat verwerende partij een selectieve lezing maakt van de objectieve informatie, zijnde het EASO rapport "*Afghanistan Insurgent Strategies – Intimidation and Targeted Violence against Afghans*" van december 2012 (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 1), stelt de Raad vast dat verzoekende partij slechts verwijst naar enkele passages in dit rapport en aldus zelf selectief te werk is gegaan. De Raad benadrukt voorts dat de commissaris-generaal na grondige analyse van dit EASO rapport in zijn geheel tot de conclusie is gekomen dat er "*onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geviséerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards'*". Door het louter citeren van enkele passages uit dit rapport toont verzoekende partij geenszins aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekende partij nalaat enige andersluidende of recentere informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.2.10.1. Verzoekende partij benadrukt voorts dat er tevens rekening dient gehouden te worden met het feit dat zij geassocieerd wordt met andere personen die een risicoprofiel hebben, waaronder haar schoonzus/nicht, P. S., en schoonbroer/neef, H. S., die wel als vluchteling werden erkend omwille van hun journalistieke activiteiten. Verzoekende partij heeft met hen samengewoond in Kabul bij schoonouders, en haar gezin woont er nog steeds. Verzoekende partij verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 waaruit blijkt dat ook familieleden van risicoprofielen – zoals *in casu* journalisten – een verhoogd risico lopen.

2.2.10.2. De Raad wijst er evenwel op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partij heeft asiel aangevraagd op basis van eigen asielmotieven zodat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden. Het louter verwijzen naar een risicoprofiel is zoals hogervermeld bovendien niet voldoende, gezien een risicoprofiel steeds *in concreto* moet worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke gezien zij louter verwijst naar haar associatie met familieleden welke journalisten zijn, zonder dit enigszins te concretiseren. Verzoekende partij maakte doorheen haar horen bovendien nergens melding van het feit dat zij vervolging vreest

omwille van de journalistieke activiteiten van haar nicht en/of neef. Evenmin maakt zij ergens melding van het feit dat zij hierdoor problemen zou hebben gekend.

2.2.11. Aangaande het verweer van verzoekende partij betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het CGVS bedenkingen heeft bij de juistheid van een aantal data in het verhaal van verzoekende partij, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

(...)

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld, gezien u beweert er sinds 2013 te hebben gewerkt en uw familie er in 2014 heen te hebben laten komen. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw oorspronkelijke herkomst uit Nangarhar en uw verklaring in die stad te hebben gewoond alvorens u naar Kabul verhuisde, beoordeelt het CGVS, in casu ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviserd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.". De Raad wijst er nog op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul en in Jalalabad bevestigd wordt door de meer recente "COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City" van 6 juni 2017 en "COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota werden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Verzoekende partij laat desbetreffende motivering van verwerende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14.1. Ter terechtzitting brengt verzoekende partij per aanvullende nota nog twee internationale rapporten aan. Het betreft het rapport "*Forced back to danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan*" van Amnesty International d.d. oktober 2017 en het rapport "*Afghanistan: Situation of young male 'westernised' returnees to Kabul*" van Asylos d.d. augustus 2017. Verzoekende partij stelt dat uit het rapport van Amnesty International blijkt dat de situatie in Afghanistan er slechter aan toe is dan verwerende partij doet uitschijnen en wijst op de mensenrechtenschendingen aldaar. Uit het rapport van Asylos blijkt daarnaast dat teruggekeerde Afghanen vaak terecht komen in onmenselijke dan wel minstens vernederende omstandigheden.

2.2.14.2. De Raad wijst er vooreerst op dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en in het bijzonder naar de mensenrechtenschendingen aldaar niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. Gelet op het volstrekt ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas blijft verzoekende partij hierin gebreke.

Wat betreft het door verzoekende partij aangehaalde risico voor Afghanen die na een verblijf in het Westen terugkeren naar Afghanistan, is de Raad van oordeel dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte rapporten geenszins blijkt dat iedere Afgaanse jonge man die vanuit het Westen terugkeert naar Afghanistan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Opnieuw moet worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar algemene rapporten dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element naar voor waaruit zou blijken dat zij zich in dezelfde situatie zou bevinden zoals omschreven wordt in de door haar bijgevoegde rapporten. Uit het

enkele gegeven dat zij sinds oktober 2015 Afghanistan heeft verlaten en daarna in België heeft verbleven kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekende partij zowel door de autoriteiten, de taliban, de bevolking en haar familie als verwesterd zal worden gepercipieerd en gevisieerd. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar afwezigheid sinds oktober 2015 als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 28 november 2016 en 16 januari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT